

sat, er en ganske anden, den har helt andre Opgaver end dem, man tænkte paa i Fjor i Folketinget. Den højtærede Minister nævnede, at der var den Forskel mellem Oberstløjtnant Hansens Plan og den Plan, som nu foreligger fra Arvid Holm, at Oberstløjtnant Hansens Plan vilde give en fuldstændig Ferskvandssø, medens den foreliggende Plan vilde give Brakvand i Ringkøbing Fjord. Men det ønskes netop derovre at have Brakvand i Ringkøbing Fjord.

Endvidere har man sagt: Hvorfor vil Folketingsmanden fra Ringkøbing nu fremkomme med dette Ændringsforslag om Plan Nr. 2? Hvis det var hans Mening at faa det ført igennem, burde det dog have været undersøgt i et Udvalg. Men denne Plan er jo saa grundigt undersøgt, som man overhovedet kan tænke sig det. Jeg kan ikke forestille mig, at et Udvalg i Aar vilde kunne foretage en grundigere Undersøgelse end den, der i Fjor fandt Sted om Plan Nr. 2. Vi havde samtlige Planer med Tegninger og Overslag forelagt, vi havde tilkaldt en lang Række sagkyndige, som udtalte sig om samtlige foreliggende Planer, vi skrev en meget fyldig Betænkning, og de Medlemmer, der ikke har denne Sag i Erindringen, vil jeg henvise til denne Betænkning, hvor samtlige Planer er beskrevne. Der er derfor ikke nogen Grund til at gaa til et Udvalg for at faa gennemført Plan Nr. 2 med de Ændringer, der er nævnte, nemlig at den ene Halvdel af Aabningen bliver en saakaldt Frivandssluse, hvor nogle Piller sættes ned, og Vandet kan strømme frem og tilbage, og den anden Halvdel bliver en Skibsfartsluse. Nej, den Kommission, som er blevet nedsat, er ikke nedsat paa Foranledning af Folketinget, det kan man ikke sige, for den har faaet helt andre Opgaver, end Folketinget har tænkt sig.

Saa sagde det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge), at man kunde saa godt dele det planlagte Arbejde i to Dele, for det ene, Lukningen, maatte finde Sted, inden man overhovedet kunde begynde paa det andet. Men det er ikke en rigtig Slutning. Efter hvad der foreligger, kan man meget vel begynde paa det andet Arbejde, inden man er fuldstændig færdig med det første, navnlig for saa vidt som man kan skaffe Materialier til Veje og have alt parat til at tage fat, hvorved man sikkert vilde spare mindst et Aar. Derom er der neppe nogen Tvivl. Det ærede Medlem oplyste — og den sidste ærede Taler (Eduard Larsen) sluttede sig dertil —, at Vandbygningsvæsenet ikke

havde anbefalet denne Plan Nr. 2, og der henholder man sig til det rent formelle i de Erklæringer, som følger med Lovforslaget, fra Vandbygningsdirektør Westergaard. Men Sagen er, at Plan Nr. 2 allerede havde megen Tilslutning hos Vandbygningsvæsenet, og at Ministeren ved Fremsættelsen af Lovforslaget udtrykkelig har udtalt, at det er Vandbygningsvæsenets Mening, at man efter Lukningen kunde gaa til det Forslag, som var vedhæftet Lovforslaget i Fjor. Ministeren har erkendt baade under første Behandling og i Dag, at dette virkelig er Vandbygningsvæsenets Mening. Derom nærer jeg for øvrigt heller slet ikke nogen Tvivl.

Saa har man om Beløbet 2,375,000 Kr. sagt, at vi vidste ikke, om det var tilstrækkeligt. Jo, det ved vi i samme Grad, som vi overhovedet om noget Beløb ved, om det er tilstrækkeligt til den Slags Arbejder, hvad enten de udføres ved Thyborøn eller ved Hvide Sande eller et andet Sted. Der kan altid indtræffe Katastrofer, som kan gøre Arbejdet dyrere end beregnet. Men forudsat, at alt gaar saa nogenlunde regelmæssigt, maa man gaa ud fra, at de Overslag, som Vandbygningsvæsenets Ingeniører gør, er tilstrækkelige, og man gør da ogsaa regelmæssig den Erfaring, at de er rigelige.

Den sidste ærede Taler (Eduard Larsen) talte om, at det vilde være at gøre en Letsindighed om igen nu at vedtage denne Plan, det vilde være uden Forberedelse at kaste sig ind i nye Forsøg. Men det er langt fra Tilfældet. Noget saadant kunde man i 1909—10 sige om Gennemskæringen. Det var et Forsøg, som man ikke kunde overse. I 1908, da Forslaget blev gennemført i Rigsdagen, stod jeg i Landstinget og talte om, at jeg frygtede for, at det hele muligt kunde ende med en Tilsanding af Aabningen. Jeg havde nemlig ikke nogen Tro til, at den i Finansudvalget truffne Overenskomst om at holde to Løb aabne i Praktis var gennemførlig. Jeg udtalte derfor i Landstinget, at jeg frygtede for, at det nye Løb vilde sande til. Det har vist sig saa langt fra at være en virkelig begrundet Frygt, at Løbet tværtimod er blevet bredere og bredere, men sagkyndige har dog sagt til mig senere, at det kunde lige saa godt have endt med, at Løbet var sandet til. Her staar vi imidlertid paa en anden Maade. Her staar vi overfor en Plan, som erklæres at ville give et holdbart Resultat og at ville medføre de Virkninger, vi ønsker, nemlig at blive fri for de store Salt-